

Projects Abroad tilbyder projekter i udviklingslande inden for flere forskellige fagområder. Blandt andet veterinærvidenskab og dyrepassning.

Hele verden er dit tagselvbord

Den internationale organisation Projects Abroad åbner op for et væld af muligheder for at hjælpe og lære i alverdens udviklingslande. Dyr læger og dyrlægestuderende har også noget at komme efter

AF ALLAN PRIESS POULSEN
FOTO PROJECTS ABROAD

Projects Abroad

- Er en international organisation med hovedsæde i England
- Blev grundlagt i 1992
- Sendte på verdensplan over 5.500 frivillige af sted på projekter i 2009 – 256 af dem var danskere
- Har projekter i 27 udviklingslande fordelt på fem kontinenter

Vil du arbejde med tracking af elefanter eller zebraer i Afrika? Som underviser i Kina? Eller hjælpe til med at bygge et børnehjem på Jamaica? Alle tre muligheder og mange flere eksisterer via den internationale organisation Projects Abroad, der arrangerer frivilligt arbejde i udviklingslande og henvender sig til et væld af forskellige faggrupper.

Organisationen tilbyder projekter inden for 13 forskellige kategorier, som blandt andet tæller undervisning, humanitært arbejde, medicin, naturbevaring, arkæologi, menneskerettigheder og sport. Foruden veterinærvidenskab og dyrepassning.

Andre muligheder end i Danmark

Ifølge Karen Panum, der er direktør for Projects Abroad i Danmark, har organisationen flere formål.

- For eksempel kan uddannede læger,

lærere eller dyrlæger benytte deres viden og kvalifikationer til at hjælpe et lokalsamfund. Derudover kan studerende være med til en lang række basisopgaver for at føre dem ind i et fag og vise dem, hvordan ressourcerne og tilgangen til det er i et udviklingsland. Endeligt kan præstuderende komme til at følge for eksempel en dyrlæge eller en journalist og få lov til at observere langt mere, end de ville kunne i Danmark, siger hun.

Projects Abroad Danmark modtog i 2009 i alt 256 ansøgninger fra frivillige, hvoraf de 6 drejede sig om veterinærvidenskab og dyrepassning. At alderssammensætningen blandt de frivillige spænder vidt kan illustreres via en 74-årige pensioneret lærer, der i 2009 underviste i engelsk på en skole i Thailand. Størstedelen af de frivillige er dog studerende med lyst til et sabbatår eller unge, der ønsker et anderledes møde med deres

Drømmen blev bekræftet i Madurai

For Simone Thorsager var tre måneder i hælene på en indisk dyrlæge det, der skulle til for at fortsætte hendes videre færd mod dyrlægestudiet

AF ALLAN PRIESS POULSEN

Det kan synes mærkeligt. At betale i omegnen af 30.000 kr. for at bo på et indisk børnehjem i tre måneder. Ikke desto mindre var det løsningen for 20-årige Simone Thorsager, der både optjente point til optagelsen på dyrlægestudiet og fik vished for at have valgt den rette vej.

- Siden jeg var helt lille, har det været min drøm at blive dyrlæge. Da jeg var færdig med gymnasiet, søgte jeg ind på kvote 1, men mit snit var ikke højt nok, så jeg var nødt til at lave en plan B. Derfor valgte jeg at tage med på et veterinærprojekt, som både bekræftede mig i mit valg og gav mig en hel masse erfaring, som jeg ikke kunne have fået i Danmark, fortæller Simone Thorsager.

En anden respekt for dyr

Fra oktober 2009 og tre måneder frem opholdt hun sig i indiske Madurai, hvor hun boede på et børnehjem sammen med fem andre unge kvinder, der ligeledes var involveret i projekter tilknyttet Projects Abroad. Opholdet foregik i tæt samarbejde med Dr. Jan Basha, som gav hende et unikt indblik i indisk dyrlægearbejde og et noget anderledes syn på dyr end det danske.

- I Indien må man ikke slå dyr ihjel, med mindre de er så syge, at de er til skade for mennesker. Det er jo helt anderledes end i Danmark, hvor der ikke engang behøver at være noget galt med et dyr, før det bliver aflivet, for eksempel fordi man ikke kan have det. Den respekt for dyrene er helt klart noget, jeg har taget med hjem, fortæller Simone Thorsager, som dog også oplevede klare ulemper ved den indiske tilgang til både dyr og dyrlægegerningen.

- Vi var ude at tilse en hund, som havde hoftedysplasi og helt tydeligt havde store smerter. Den måtte ikke blive aflivet, men skulle vente til den

dag, den døde naturligt. På den måde respekterer man et eller andet sted ikke dyret alligevel. Indernes syn på bakterier er også meget forskelligt fra vores. De opererer nærmest på køkkenbordet, selv om der lige er blevet lavet mad på det, fortæller hun.

Blev en del af familien

Simone Thorsager fik lov at følge Jan Basha i forbindelse med blandt andet inseminering af køer, helbredsundersøgelser af elefanter og rabies-vaccinationer af hunde. Og forestod til sin egen overraskelse meget af det praktiske arbejde selv. Hun endte således med at udføre både vaccinationer og mindre operationer som neutralisering af gadeløse hunde. Den indiske dyrlæge lagde desuden stor vægt på, at Simone Thorsager fik så megen lærdom som muligt med hjem, så han testede hende hver anden dag i den teori og de teknikker, han videregav til hende.

- Han var en meget sød og imødekomende mand, som næsten gjorde mig til en del af sin egen familie, mens jeg var der. Han gik højt op i, at jeg skulle have lov til at bruge mine hænder selv, og at jeg også skulle have noget kulturelt med hjem, så han tog mig med til templer, kirker og gamle historiske bygninger, fortæller Simone Thorsager.

Tilbage står en god oplevelse med stor værdi både fagligt og personligt. Og en kommende dyrlægestuderende der ikke kunne være mere skræsikker omkring sit karrierevalg.

- Alle de oplevelser jeg havde i Indien har gjort, at jeg slet ikke er i tvivl om, at det er det her, jeg vil resten af mit liv, fastslår Simone Thorsager.

I slutningen af juli får hun svar på, om hun er optaget via kvote 2 på LIFE KU i København.

Simone Thorsager (tv.) sammen med dyrlæge Jan Basha og en skotsk frivillig under opholdet i Indien. Privatfoto.